

Tin đồn bay khắp miền gần xa
Bao kẻ lũ lượt đến xem nhà
Săm soi phòng ốc cùng hàng xóm
Chuyện ăn chuyện ở chớ qua loa!

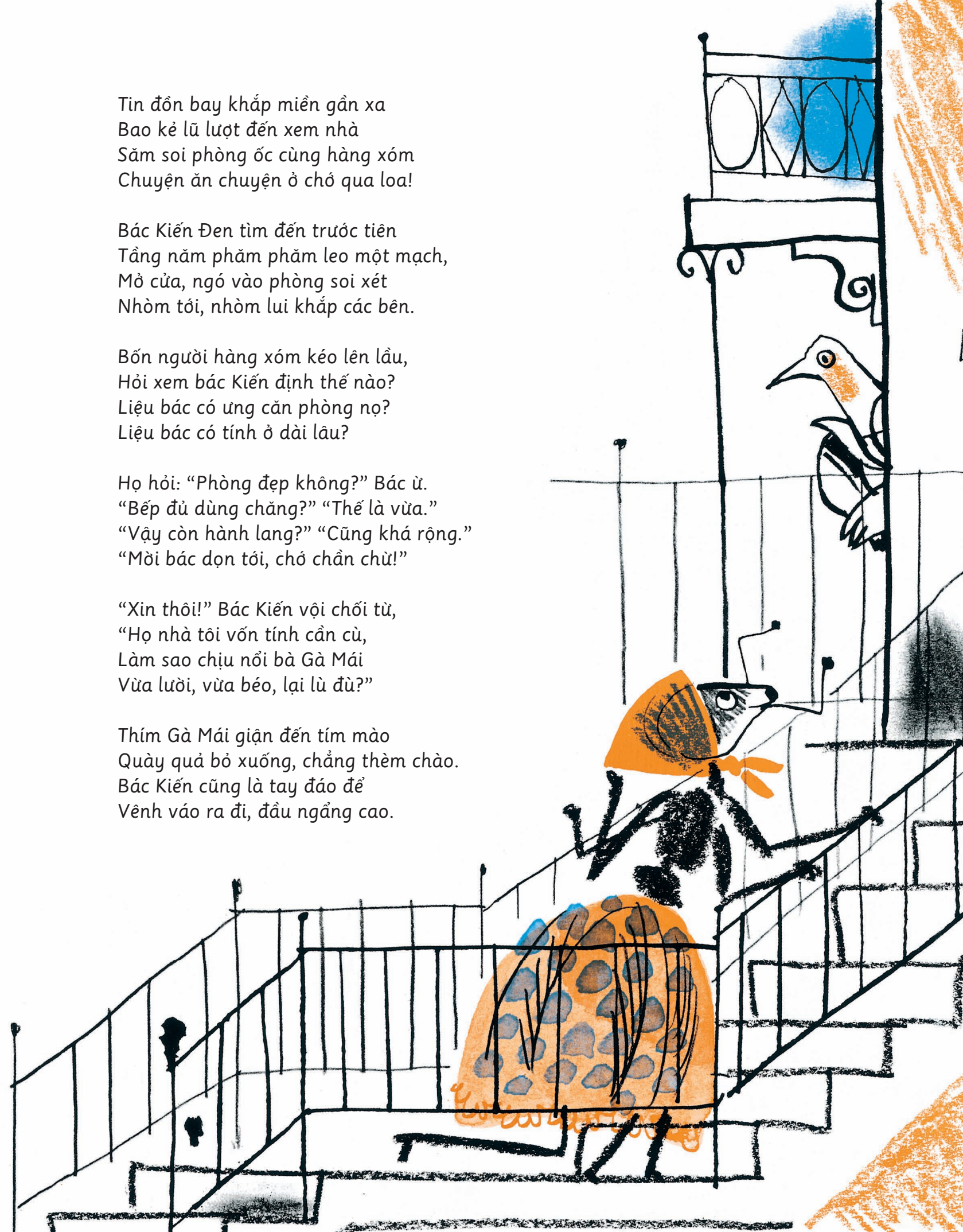
Bác Kiến Đen tìm đến trước tiên
Tầng năm phăm phăm leo một mạch,
Mở cửa, ngó vào phòng soi xét
Nhòm tới, nhòm lui khắp các bên.

Bốn người hàng xóm kéo lên lầu,
Hỏi xem bác Kiến định thế nào?
Liệu bác có ưng căn phòng nọ?
Liệu bác có tính ở dài lâu?

Họ hỏi: “Phòng đẹp không?” Bác ừ.
“Bếp đủ dùng chăng?” “Thế là vừa.”
“VẬY còn hành lang?” “Cũng khá rộng.”
“Mời bác dọn tới, chớ chần chừ!”

“Xin thôi!” Bác Kiến vội chối từ,
“Họ nhà tôi vốn tính cần cù,
Làm sao chịu nổi bà Gà Mái
Vừa lười, vừa béo, lại lù đù?”

Thím Gà Mái giận đến tím mào
Quày quả bỏ xuống, chằng thềm chào.
Bác Kiến cũng là tay áo để
Vênh váo ra đi, đầu ngẩng cao.

Phòng
cho thuê

Dì Thỏ là người đến thứ hai.
Dì nhảy lên thang những bước dài,
Săm soi các góc căn phòng nhỏ,
Hết nheo đôi mắt lại vênh tai.

Bốn người hàng xóm kéo lên lầu,
Hỏi xem ý dì Thỏ ra sao?
Liệu dì có ưng căn phòng nhỏ?
Liệu dì có tính ở dài lâu?

Họ hỏi: “Phòng đẹp không?” Dì ù.
“Bếp đủ dùng chẳng?” “Thế là vừa.”
“Vậy còn hành lang?” “Cũng khá rộng.”
“Mời dì dọn tới, chỗ chần chừ!”

“Xin lỗi,” dì Thỏ bèn dẫu môi,
“Tôi biết nói sao với con tôi,
Nếu đến sống cạnh cô Tu Hú,
Kẻ bỏ bê con cái cho người?”

À Tu Hú tự ái đây mình,
Đùng đùng bỏ đi, khỏi thanh minh.
Dì Thỏ cũng không chờ ai giữ,
Nhảy xuống thoăn thoắt, chẳng chùng chình.

Dì Thỏ vừa đi, Quý ngài Heo
Thân thể ục ịch vẫn gắng trèo.
Lên đến nơi, ngài thỏ hỗn hển,
Giương đôi mắt hí ngấm một lèo.

Bốn người hàng xóm kéo lên lầu,
Hỏi xem ý Quý ngài ra sao?
Liệu ngài có ưng căn phòng nọ?
Liệu ngài có tính ở dài lâu?

Họ hỏi: “Phòng đẹp không?” Ngài ừ.
“Bếp đủ dùng chẳng?” “Thế là vừa.”
“Vây còn hành lang?” “Cũng khá rộng.”
“Mời ngài dọn tới, chớ chần chừ!”

“Tới ở đây ư?” Ngài kêu lên.
“Để mà sống cạnh mụ Mèo Đen
Quanh năm gieo rắc vận đen đủi?
Cảm ơn nhé, *moi*⁽¹⁾ vẫn chưa điên!”

Nàng Mèo trợn tròn đôi mắt xanh.
Không hẹn, cả bốn đã đồng thanh:
“Chính lão mới là kẻ xúi quẩy!
Còn không mau cuốn xéo cho nhanh!”

(1) Đại từ nhân xưng ngôi thứ nhất trong tiếng Pháp,
đọc là “moa”, có nghĩa là “tôi, tớ, mình...”

